

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. M.,** zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 36 Az 431/2003 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 2. 2002, č. j. OAM-2514/AŘ-2001, kterým byl zamítnut rozklad směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-3163/VL-14-05-2001 ze dne 18. 4. 2001. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatel v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení

(správní řád), a požadoval přezkoumání věci. Navrhoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku dospěl krajský soud obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Krajský soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že důvodem žádosti o azyl byly ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu. Z hlediska takto uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené § 12 zákona o azylu. Krajský soud stejně tak neshledal ani naplnění § 13 a § 14 zákona o azylu. Nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele. Krajský soud uzavřel, že neshledal naplnění žádného žalobního bodu a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou posléze doplnil. Jako důvody kasační stížnosti nepřímo uvedl důvody vymezené v § 103 odst. 1 pod písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Jmenovitě namítal, obdobně jako v žalobě, porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, resp. § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal závěr žalovaného správního orgánu o neudělení azylu z humanitárních důvodů § 14 zákona o azylu; žalovaný správní orgán závěr o neudělení humanitárního azylu neodůvodnil, ale pouze konstatoval, že nebyly shledány důvody k udělení tohoto typu azylu. Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požaduje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. V kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod nejprve označil důvod podřaditelný ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto důvodu, podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po porovnání všech tvrzení stěžovatele s uvedeným významem jednotlivých částí označeného písm. b) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění ani jedné části ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedošlo, přičemž uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Skutkový stav tak byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné; přitom nedošlo k porušení ustanovení správního řádu.

Je třeba uvést, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel jako důvod opuštění domovské země po celou dobu azylového řízení uváděl ekonomické problémy (v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 8. 4. 2001 i v protokolu k pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 12. 4 2001 uváděl nemožnost obstarat bydlení, práci, v domovské zemi). V domovské zemi problémy se státními orgány, policií, soudy či jinými státními institucemi neměl. Ze spisu dále vyplynulo, že o azyl požádal až poté, co mu byl udělen zákaz pobytu na území České republiky. Na závěr protokolu pak stěžovatel podepsal, že byl seznámen s obsahem protokolu (vedeného za přítomnosti tlumočníka),

souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny. Stěžovatel byl rovněž seznámen s informacemi a dokumenty, které měl správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi; tyto nijak ani na výzvu nedoplnil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Nedošlo rovněž k porušení označených ustanovení správního řádu. V označených námitkách vážících se k označenému důvodu kasační stížnosti - stěžovatel namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, resp. § 12 zákona o azylu - tak Nejvyšší správní soud stěžovateli s odkazem na výše uvedené nepřisvědčil.

Konečně k poslednímu namítanému důvodu kasační stížnosti, stěžovatel namítal i porušení podřaditelné § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatků důvodů rozhodnutí), Nejvyšší správní soud uvádí, že označenou nepřezkoumatenost je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po přezkoumání Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí krajského soudu dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku.

Ke konkrétní skupině námitek stěžovatele - namítal, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal závěr žalovaného správního orgánu o neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, že žalovaný správní orgán závěr o neudělení humanitárního azylu neodůvodnil, ale pouze konstatoval, že nebyly shledány důvody k udělení tohoto azylu – Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž stěžovatel přezkoumání neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu v žalobě výslovně nepožadoval. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004), že stěžovatel nemůže v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Lze tedy shrnout, že z důvodu, že se stěžovatel přezkoumání udělení humanitárního azylu v řízení před krajským soudem nedomáhal, nebylo třeba označené námitky ani přezkoumávat.

Nad rámec výše uvedeného a toliko pro úplnost Nejvyšší správní soud k udělení humanitárního azylu doplňuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mohou správní soudy přezkoumávat rozhodnutí správních orgánů vydané v návaznosti na ustanovení § 14 zákona o azylu pouze omezeně, a to z hlediska jeho mezí, popř. z hlediska jeho případného zneužití. Udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je tak na volné úvaze správního orgánu, přičemž však tuto volnou úvahu, tedy zda byl důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může správní soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Lze tedy shrnout, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší posuzování, zda v souzené věci došlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele. Nejvyšší

správní soud rovněž poznamenává, že úkolem soudu ve správním soudnictví, ač v takzvané plné jurisdikci, je přezkum zákonnosti, a to s ohledem na meze správního uvážení, případně jeho zneužití, úkolem soudu ve správním soudnictví však není suplování správního orgánu při správním uvážení, které je vyhrazeno toliko správnímu orgánu.

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že přezkoumal i rozvádějící tvrzení stěžovatele obsažené v kasační stížnosti, avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit.

Za této situace Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává, když stěžovatel s kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu